

РЕШЕНИЕ

№ 7957

гр. София, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 51 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕТА В. ИВАНОВА

при участието на секретаря ДИАНА АЛ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВЕТА В. ИВАНОВА Гражданско дело № 2021111014[№]7 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са от [фирма] против Г. Д. С. (след връщане на исковата молба и прекратяване на производството по делото с влязло в сила определение от 20.09.2021 г. в частта относно предявените искове срещу втория ответник В. Д. К. – предвид настъпилата смърт на лицето преди депозиране на исковата молба) осъдителни искове с правно основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от **10 958,20 лева**, представляваща сума, получена от ответника – чрез превод по сметка в хода на производството по изпълнително дело № [№]/2013 г. по описа на ЧСИ И.Ч. с рег. № [№] на КЧСИ и с район на действие Софийски градски съд, на отпаднало правно основание, която сума представлява $\frac{1}{2}$ част от общо събраната в хода на изпълнителното дело, както и сумата от **216,12 лева**, представляваща лихва за забава за периода от 28.04.2021 г. до 14.07.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 15.07.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

С разпореждане № 14127 от 15.02.2022 г., постановено по настоящото дело, е върната подадената от ответника Г. С. насрещна искова молба. Същото е потвърдено с определение от 14.06.2023 г., постановено по в. ч. гр. дело № 3675/2022 г. по описа на Софийски градски съд, ГО, IV А състав и влязло в законна сила на 02.08.2022 г.

Ищецът твърди, че с Решение № [№] от 30.11.2007 г. на Министерския съвет на Република България за отчуждаване на имоти и части от имоти – частна собственост за държавна нужда – за изграждане на обект „Автомагистрала М.“ от км. 5+ до км. 117 +000 на територията на областите С.З. и Х., била отчуждена част с площ от 10 843 кв. м. от имот № [№], находящ се в землището на село К.А., област Х., представляващ нива с обща площ от 14 548 кв.м., собственост на В. Д. К. и Г. Д. С. – ответника по делото, срещу обезщетение в първоначално определен размер от 22 732 лева. Изяснява, че с Решение № [№]/21.12.2009 г., постановено по адм. дело № 112/2008 г. по описа на Върховния административен съд, така постановеното решение било изменено и определеното обезщетение на собствениците на

отчуждената част от имота било увеличено на 288 315 лева. Поддържа се, че въз основа на решението и за присъдената със същото сума бил издаден изпълнителен лист от 17.10.2010 г. в полза на Г. С. и В. К.. Ищецът сочи, че по молба на последните и за събиране на вземането било образувано изпълнително дело № [№]/2013 г. по описа на ЧСИ И.Ч. с рег. № [№] на КЧСИ и с район на действие Софийски градски съд, с длъжник [агенция]. В хода на същото до последната била изпратена покана за доброволно изпълнение, като в резултат от предприети конкретни изпълнителни действия – налагане на запори била удържана сума в общ размер от 21 916,40 лева, изплатена на двамата вискатели. Твърди се, че междувременно поради настъпила промяна в инвестиционните намерения на Държавата във връзка с изграждане на обект „Автомагистрала М.“, с Решение № 536/15.07.2011 г. на Министерския съвет, от процесния имот с № [№], находящ се в село К.А., обл. Х., била отчуждена за държавни нужди само част с площ от 2 393 кв.м. с определено обезщетение в размер от 479 лева, изплатено по сметка на Областния управител на област Х.. Поддържа се, че реално Автомагистрала „М.“ преминава точно през така отчуждената част от имота. Ищецът изяснява, че с последващо Решение № [№]/01.03.2012 г. Министерският съвет е изменил първоначалното Решение № [№]/30.11.2007 г., като е отменил отчуждаването на имот № [№]. Твърди се, че реално отчуждената част от имота е с площ от 2 393 кв.м. съгласно решението на МС от 15.07.2011 г. По предявен от ищеца срещу обезщетените собственици отрицателен установителен иск било образувано адм. дело № 5863/2015 г. по описа на Върховния административен съд, по което било постановено Решение № 9270/27.07.2016 г. С последното било признато за установено, че с оглед отмененото първоначално отчуждаване [агенция] не дължи сумата, предвидена като обезщетение за частта от процесния имот от 10 843 кв.м., определена с Решение № [№]/21.12.2009 г. по адм. дело № 112/2008 г. по описа на ВАС. С оглед така постановеното решение и на основание чл. 433, ал. 1, т. 4 ГПК производството по изп. дело № [№]/2013 г. по описа на ЧСИ И.Ч. било прекратено с постановление от 24.08.2017 г. По изложените съображения, ищецът намира, че събраната в хода на същото сума и преведена в полза на вискателите се явява недължимо платена, като всеки един от тях му дължи по ½ част от получената стойност, предвид разделната отговорност помежду им. С тези доводи ищецът отправя искане за осъждане на ответника Г. С. да му заплати сумата от 10 958,20 лева, с която последният неоснователно се е обогатил за сметка на [агенция]. Претендира се и лихва за забава в размер от 216,12 лева за периода от 28.04.2021 г. до 14.07.2021 г., законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 15.07.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сторените по делото разноски.

В депозирания в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК писмен отговор ответникът Г. С., чрез пълномощника си адв. М. А., оспорва иска по основание и размер с твърдение, че не дължи процесната сума от 10 958 лева. Не оспорва обстоятелството, че за изграждане на обект „Автомагистрала М.“ е била отчуждена част – 10 843 кв. м. от имот с пл. № [№], находящ се в землището на К.А., обл. Х., тогава съсобствен между ответника и лицето В. К.. Заявява, че определеното от Върховния административен съд обезщетение в полза на собствениците, от които е отчуждена частта от имота, възлизащо на сумата от 288 315 000 лева, не било изплатено от ищеца. Навежда доводи, че в хода на производството по изп. дело № 294/2013 г. по описа на ЧСИ И.Ч. за събиране на това вземане вследствие от предприети принудителни действия била събрана сума в общ размер от 21 915,18 лева, която била разпределена в полза на двамата вискатели – ответника Г. С. и другия съсобственик поравно – в размер от по 10 223,58 лева, а не посочените от АПИ 10 958,20 лева, чрез два превода – на 28.04.2014 г. и на 01.10.2014 г. Счита, че тези суми са получени на годно правно основание – влязло в законна сила решение на Върховния административен съд, поради което и правомерно събрани. Не оспорва и признава, че с Решение № 9270/27.07.2016 г., постановено по адм. дело № 5863/2015 г. по описа на Върховния административен съд, по предявени от [агенция] срещу ответника Г. С. и В. К., отрицателен

установителен иск било признато за установено, че настоящият ищец не дължи на лицата – ответници сумата на обезщетението за този имот, определена с Решение № [№]/21.12.2009 г. на ВАС, адм. дело № 112/2009 г. Намира, че до влизане в сила на решението – 27.07.2016 г. за ответника е било налице годно правно основание да получи сумата, събрана в изпълнителния процес, тъй като решението по установителния иск по чл. 292 АПК има действие занапред. С тези доводи ответната страна отправя искане за отхвърляне на исквете и за присъждане на направените разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД

Съгласно посочената разпорежба този, който е получил нещо без основание или с оглед на неосъществено или отпаднало основание, е длъжен да го върне.

Касае се за хипотеза на предаване, съответно получаване на нещо при липса на основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго, респ. за последващото им задържане.

Следователно, възникването в полза на ищеца на процесното вземане е обусловено от установяване, при условията на пълно и главно доказване, на следните материалноправни предпоставки: осъществяването на твърдяното имуществено разместване – реалното предаване (чрез превод към ответника на събрани от ищеца, в резултат от предприети конкретни изпълнителни способности в хода на образувано изпълнително дело), съответно получаване от ответника на претендираната сума в размер от 10 958,20 лева., при установяване на което в тежест на ответника е да докаже наличието на основание за получаване и за последващо задържане на сумата.

Предвид твърденията на двете страни, конкретните оспорвания и признания, направени с отговора на исковата молба на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК с проекта за доклад по делото, обективизиран в определението от 16.11.2022 г. и обявен за окончателен такъв, предвид липсата на проведено оспорване от страните в тази част, като безспорни и ненуждаещи се от доказване са отделени обстоятелствата, че с Решение № [№] от 30.11.2007 г. на Министерския съвет на Република България за отчуждаване на имоти и части от имоти – частна собственост за държавна нужда – за изграждане на обект „Автомагистрала М.“ от км. 5+ до км. 117 +000 на територията на областите С.З. и Х., е отчуждена част с площ от 10 843 кв. м. от имот № [№], находящ се в землището на село К.А., област Х., представляващ нива с обща площ от 14 548 кв.м., собственост на ответника Г. Д. С. и трето за процеса лице; че с Решение № [№]/21.12.2009 г., постановено по адм. дело № 112/2008 г. по описа на Върховния административен съд обезщетението на собствениците на отчуждената част от имота е увеличено на 288 315 лева; въз основа на това решение и за присъдената със същото сума в полза на ответника и другия обезщетен съсобственик е издаден изпълнителен лист от 17.10.2010 г.; по молба на последните и за събиране на вземането е образувано изпълнително дело № [№]/2013 г. по описа на ЧСИ И.Ч. с рег. № [№] на КЧСИ и с район на действие Софийски градски съд с длъжник [агенция], както и, че с Решение № 9270/27.07.2016 г., постановено по адм. дело № 5863/2015 г. по описа на Върховния административен съд е признато за установено, че [агенция] не дължи сумата, предвидена като обезщетение за частта от процесния имот от 10 843 кв.м., с оглед отмененото първоначално отчуждаване, определено с Решение № [№]/21.12.2009 г. по адм. дело № 112/2008 г. по описа на ВАС.

Посочените обстоятелства се подкрепят и от приетите по делото писмени доказателства, сочещи, че на 17.10.2010 г. въз основа на влязло в сила и подлежащо на изпълнение Решение № [№] от 21.12.2009 г. по адм. дело № 112/2009 г. по описа на Върховния административен съд - Трето отделение е издаден изпълнителен лист в полза на

Г. Д. С. и В. Д. К. за изменение на размера на дължимото им парично обезщетение, определено с Решение № [№] от 30.11.2007 г. на Министерския съвет на Република България за отчуждената част от собствения им недвижим имот № [№] по плана на земеразделяне – нива с площ от 10 843 кв. м., находящ се в землището на село К.А., област Х., в общ размер на сумата от 288 135 лева.

Изяснява се, че въз основа на изпълнителния лист и за събиране на удостоверените в същия вземания, по молба на В. Д. К. и настоящия ответник Г. Д. С. на 16.07.2013 г. е образувано изпълнително дело № [№]/2013 г. по описа на ЧСИ И.Ч. с рег. № [№] при КЧСИ и с район на действие СГС.

Междувременно, с т. 1, б. а) на Решение № [№] от 01.03.2012 г. на Министерския съвет на Република България (съгласно приетия препис от същото) е изменено Решение № [№] на Министерския съвет за отчуждаване на имоти – частна собственост за държавна нужда за изграждане на обект „Автомагистрала М.“ от км. 5+100 до км. 117 + 000, на територията на областите С.З. и Х., като в раздел „Частна собственост“ ред [№] (поземления имот на ответната страна) се заличава.

Установява се, че с Решение № 9270 от 27.07.2016 г. по адм. дело № 5863/2015 г. по описа на ВАС – Трето отделение, образувано във връзка с депозирана касационна жалба е отменено Решение № 1502/12.03.2015 г. по адм. дело № 10100/2014 г. по описа на Административен съд – София-град и е признато за установено по предявения иск с правно основание чл. 292 АПК, че [фирма] не дължи на В. Д. К. и Г. Д. С. сумата на обезщетението за отчуждаване на 10 843 дка от собствения им имот № [№], находящ се в землището на К.А., направено с Решение на МС № [№]/30.11.2007 г., определена с влязло в сила съдебно Решение № [№]/21.12.2009 г. по адм. дело № 112/2008 г. по описа на ВАС, в размер на 288 315 лева – главница и в размер на 89 070,40 лева – законна лихва върху същата за периода от 21.12.2009 г. до 23.10.2013 г., във връзка с Решение на МС № [№] от 01.03.2012 г., с което е отменено първоначалното отчуждаване. В мотивите на така постановения съдебен акт от върховната инстанция е прието, че след влизане в сила на изпълнителното основание, послужило за издаване в полза на собствениците на отчуждения имот - В. К. и Г. С. на изпълнителния лист от 17.02.2010 г., е настъпил нов факт – Решение на МС № [№] от 01.03.2012 г. за изменение на Решение на МС № [№] 82007 г. в частта, в която приложението към т. 1 за участък „Оризovo“ в раздел „Частна собственост“ се заличава на ред 75 за поземлен имот № [№]. Прието е, че практическият резултат от това решение на Министерския съвет е, че отпада отчуждаването на този имот до размера, посочен в измененото решение. Предвид това и доколкото Решение на МС от 2012 г. в частта, касаеща процесния имот, не е отменено или прогласено за нищожно, съдът е достигнал до извод, че не е налице основание действието на това решение да не бъде зачетено. В заключение съдът изрично е приел, че след като отчуждаването на съответната част от имота е отменено и няма да бъде реализирано, то и обезщетението, определено именно за това отчуждаване и чийто размер е увеличен с влязлото в сила съдебно решение, не се дължи и не следва да се изплаща.

Така очертаната фактическа обстановка обуславя извода на съда, че след отмяната на отчуждаването на частта с площ от 10 843 кв. м. от процесния имот с № [№], находящ се в землището на село К.А., област Х., представляващ нива с обща площ от 14 548 кв.м., собственост на ответника Г. С. и на третото за процеса лице В. К. (починал през 2017 г.), извършено с Решение на Министерския съвет № [№] от 01.03.2012 г., е отпаднало основанието, на което в полза на собствениците на този имот е съществувало правото на определеното парично обезщетение за отчуждаването в общ размер от 288 315 лева, увеличен с Решението по адм. дело № 112/2009 г. по описа на ВАС.

Съгласно разпоредбата на чл. 32 от Закона за държавната собственост (в приложимата редакция) имоти и части от имоти – собственост на физически или юридически лица, могат

да се отчуждават принудително за задоволяване на държавни нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин, след предварително и равностойно обезщетение.

Следователно, по правната си същност производството по отчуждаване на имоти – частна собственост за държавни нужди представлява сложен фактически състав, включващ издаването на отчуждителния акт и влизането му в сила – от една страна и получаването на определеното обезщетение от собственика – от друга страна. Заплащането на предвиденото обезщетение е предпоставка държавата да придобие собствеността върху отчуждения имот, в който случай завършва административната отчуждителна процедура – арг. чл. 39, ал. 1 ЗДС, вр. чл. 17, ал. 5 от Конституцията на РБ.

Ето защо, следва да се приеме, че до заплащане на обезщетението на собствениците, от които е отчужден имотът, производството по отчуждаване не е приключило и не е настъпил вещно-транслативния му ефект, водещ до промяна в собствеността върху имота и придобиването му от държавата. До този момент е налице възможност за административния орган за отмяна на отчуждаването, каквото е осъществено и в настоящия случай с Решение на МС № [№] от 01.03.2012 г. – поради промяна в инвестиционните намерения на държавата във връзка с изграждане на обект „Автомагистрала М.“.

Считано именно от този момент за ответника Г. С. – като собственик на отчуждения имот и с оглед отмяната на отчуждаването за съответната част от имота е отпаднало основанието за получаване/задържане на първоначално определеното обезщетение, доколкото тази част от имота реално не е напуснала патримониума му (между страните не се спори, че обезщетението не е изплатено до постановената отмяна на отчуждаването).

В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите на ответната страна, изложени в отговора на исковата молба, относно наличието на основание за получаване на процесната сума като част от окончателно определеното обезщетение, до 27.07.2016 г. – датата на влизане в сила на Решение № 9270 от 27.07.2016 г. по адм. дело № 5863/2015 г. на ВАС, тъй като, както се изясни, с посоченото решение по уважен иск по чл. 292 АПК се признава за установено в отношенията между страните недължимостта на това вземане от страна на [фирма] именно заради отмяната на отчуждаването на имота на ответната страна, осъществена с Решение на МС № [№] от 01.03.2012 г. Наред с това, в доказателствена тежест на ответника е да установи не само наличието на основание за получаване на сумата, но и за последващото ѝ задържане, което в случая не е налице, доколкото с отмененото отчуждаване за ответника е отпаднало основанието за получаване и задържане на получена като обезщетение сума, в т.ч. чрез реализиране на конкретни изпълнителни действия в рамките на образуваното за събирането ѝ изпълнително дело.

Неоснователно е и възражението на ответната страна, доразвито в депозираната по делото писмена защита, че такова правно основание е Решение № 9270 от 27.07.2016 г. на ВАС, постановено по адм. дело № 5863/2015 г. Изясни се, че с това решение е изменен размерът на определеното в полза на собствениците на отчуждения имот, а с това и в полза на ответника Г. С. парично обезщетение, като същото е увеличено от 22 732 лева на 288 315 лева, както и, че въз основа на него е издаден изпълнителният лист от 17.02.2010 г., въз основа на който е образувано изп. дело № 294/2013 г. по описа на ЧСИ И.Ч..

Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 1 ЗДС решението на Министерския съвет по чл. 34а, ал. 1 ЗДС - за отчуждаването на имоти и части от имоти - частна собственост, предназначени за изграждането на национални обекти, подлежи на обжалване пред административния съд по местонахождението на имота в 14-дневен срок от съобщаването му, а съгласно ал. 8 съдът обявява решението в 7-дневен срок след заседанието, в което е приключило разглеждането на делото, като решението е окончателно.

Следователно, постановеното по реда на чл. 38, ал. 8 ЗДС решение, с което се увеличава размера на обезщетението, има установителен характер по отношение на дължимата сума и е относимо към решението на МС за отчуждаване на имота, по повод на

което е постановено – в случая Решение на МС № [№]/2007 г. – в този смисъл Решение № 9382 от 14.07.2017 г. по адм. д. № 10445/2016 г., III о. на ВАС.

В настоящия случай, Решение № 9270 от 27.07.2016 г. на ВАС, постановено по адм. дело № 5863/2015 г. е постановено във връзка с изменение на размера на обезщетението, определено с Решение на МС № [№]/2007 г., но не обуславя извод за наличието на основание за ответника да задържи получената като обезщетение сума, след като отчуждението на имота е загубило действието си с отмяната му с последващото Решение на МС от 2012 г.

Предвид това и доколкото с отговора на исковата молба ответникът Г. С. не оспорва и признава реалното получаване – чрез постъпили преводи от частния съдебен изпълнител вследствие от принудително събрани суми от длъжника – ищец в настоящия процес в хода на образуваното изпълнително дело № 294/2013 г., на сума в общ размер от 10 233,58 лева, като част от дължимото обезщетение за отчуждаване на съответната площ от имота му, чрез преводи по банковата му сметка, съдът намира за установено възникването в полза на ищцовата [фирма] на правото да получи обратно така събраната сума поради липсата на доказано основание от ответника за получаването и за последващото ѝ задържане, с оглед отмяната на извършеното отчуждаване на съответната част от имота му.

При определяне размера на подлежащата на връщане сума съдът съобрази изводите на вещото лице по приетата по делото съдебносчетоводна експертиза, което преценено по реда на чл. 202 ГПК кредитира като компетентно и обосновано изготвено – въз основа на материалите по делото и след проверка в счетоводството на ищеца и останало неоспорено от страните. В заключението си вещото лице посочва, че в хода на образуваното изпълнително дело № [№]/2013 г. по описа на ЧСИ И.Ч. запорираните и платени суми от длъжника по изпълнителния лист [фирма], преведени в полза на вискателите Г. С. и В. К. са в общ размер от 20 447,16 лева, от които 10 223,58 лева са преведени на ответника Г. С. на 01.10.2014 г. Изяснява се, че общо събраната сума възлиза на 21 916,40 лева, като само част от същата, а именно в общ размер от 20 447,16 лева е преведена на вискателите. Според експертизата разликата в размер от 1 469,24 лева е останала при ЧСИ, тъй като няма данни да е преведена на същите. Размерът на лихвата за забава върху главницата от общо 21 916,40 лева за периода от 28.04.2021 г. до 15.07.2021 г. възлиза на 468,77 лева, а върху получената от всеки от вискателите сума от по 10 223,58 лева лихвата за забава за този период се равнява на сумата от по 218,67 лева – предвид уточнението, направено от вещото лице при изслушването му в съдебно заседание.

С оглед изложеното, съдът намира, че в полза на ищеца съществува вземане от ответника в размер на сумата от 10 223,58 лева, която реално е получена от същия чрез превод по банковата му сметка на 01.10.2014 г., след като е била удържана именно от ищеца Агенция „[агенция]“ и чието връщане дължи поради отпадане на основанието за получаването ѝ – отмяна на извършеното отчуждаване на частта от имота на ответника, за чието обезщетяване е определено паричното обезщетение, удостоверение в изпълнителния лист от 17.02.2010 г., издаден по адм. дело № 112/2009 г. по описа на ВАС.

За тази сума предявеният главен осъдителен иск по чл. 55, ал. 1 ЗЗД се явява доказан по основание и размер и следва да бъде уважен, а като законна последица от това върху главницата следва да се присъди и законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 15.07.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

По отношение на останалата част от претендираната сума в размер от 734,62 лева, представляваща разлика между сумата от 10 223,58 лева и пълния предявен размер от 10 858,20 лева съдът намира исковата претенция за недоказана, поради което в тази част същата следва да бъде отхвърлена.

Изясни се, че в полза на ответника Г. С. реално е била преведена сума в размер от 10 223,58 лева, но не и сумата от още 734,62 лева. Наред с това, предмет на делото е

осъдителна претенция, основана на твърдения на ищеца за неоснователно обогатяване на ответната страна за сметка на ищцовата чрез получаване на суми в хода на образуваното изпълнително дело, поради което към подлежащата на връщане не следва да бъде включвана и сумата, събрана от вискателя, но останала по сметка на ЧСИ и неразпределена между вискателите, която съгласно експертното заключение възлиза в общ размер от 1 469,24 лева. По делото не се установи за погасяването на какви конкретно задължения е отнесена същата, но по категоричен начин се доказва, че не е превеждана на ответника. Доводите на ищцовата страна, въведени за първи път в депозираната по делото писмена защита, че се касае за разноси по изпълнението, които следва да се възложат в тежест на длъжника, предвид прекратяване на производството по изп. дело № 294/2013 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 4 ГПК, както и, че се касае за спестен разход, при липсата на изрично твърдение в исковата молба в този смисъл, където са изложени твърдения за разпределени и изплатени суми в полза на вискателите, платени на същите без основание за това, се явяват несвоевременно наведени, от една страна, а от друга и недоказани, тъй като по делото не се установява дали и за какви конкретно задължения е била отнесена така събраната сума в размер от 1 469,24 лева, извън разпределената между кредиторите по изпълнителния лист. Следва да се отбележи също, че съдебният изпълнител се произнася по разностите по изпълнението, направени в хода на образувания изпълнителен процес, като актът му е сред тези, които подлежат на самостоятелно обжалване – арг. чл. 435, ал. 2 ГПК. В настоящия случай, доказателствата по делото сочат, че с постановление от 24.08.2017 г. на ЧСИ И.Ч. с рег. № [№] при КЧСИ и с район на действие СГС, производството по изп. дело № 294/2013 г. е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 4 ГПК с оглед постановеното решение по адм. дело № 10100/2014 г. по описа на ВАС, като жалбата на вискателите срещу същото е оставена без уважение с Решение № 8177/05.12.2017 г. по ч. гр. дело № 12838/2017 г. по описа на СГС, ТО, без данни, нито изложени твърдения ищецът по делото и длъжник в изпълнителния процес да е оспорил дължимостта на разностите по изпълнението предвид прекратителното основание, респ. да е оспорил акта в тази връзка. В заключение съдът намира за необходимо отново да посочи, че в случая – с оглед изложените то ищеца твърдения се касае за претенция за неоснователно обогатяване, а евентуално спестеният разход по същността си е имуществена вреда, предмет на претенция, основана на института на чл. 45 и сл. ЗЗД, каквато в случая не е налице.

Предвид изложеното за сумата от 734,62 лева предявената искова претенция се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Възникването в полза на ищеца на процесното вземане за лихва за забава е обусловено от доказване съществуването на главно задължение, изпадането на ответника в забава – чрез установяване изискуемостта на задължението на неоснователно обогатилото се лице и връщане на покана от страна на ищеца, както и размера на обезщетението.

В настоящия случай по делото се установи вземането на ищеца от ответника в размер на сумата от 10 223,58 лева. Доколкото главницата, върху която се претендира лихва за забава представлява вземане, произтичащо от фактически състав на неоснователно обогатяване, то лихва се дължи след изпадане на ответника в забава – при изискуемост на задължението и връщането на покана от кредитора /в този смисъл Решение № 47 от 31.03.2011 г. по гр. дело № 706/2010 г., II т.о. на ВКС/. По делото не се спори, а и от приетите като писмени доказателства покана за доброволно изпълнение от 12.04.2021 г., изходяща от [фирма] и адресирана и до ответника Г. Д. С. и известие за доставянето ѝ (л. 34 – л. 36 от делото) се установява, че ищецът е поканил извънсъдебно ответната страна и другия обезщетен съсобственик на имота, да му възстановят сума в общ размер от 21 916,40 лева в срок от 7 работни дни, платена недължима по вече прекратеното изпълнително дело № 294/2013 г. и с оглед получено съобщение от ЧСИ Чолаков, че сумите, събрани от

Агенцията са изплатени именно по банкови сметки на вискателите. Поканата е получена от ответника С. на 16.04.2021 г. – обстоятелство, неоспорено от него. Даденият 7 дневен срок за доброволно изпълнение е изтекъл на 23.04.2021 г., поради което и предвид липсата на твърдения и данни за осъществено плащане, считано от следващия ден – 24.04.2021 г. ответникът е изпаднал в забава и дължи мораторна лихва за това, която за претендиращия период от 28.04.2021 г. до 14.07.2021 г., съгласно експертните изводи на вещото лице и уточнението, направено в съдебно заседание, върху главницата от 10 223,58 лева възлиза на сумата от 218,67 лева. Претендиращият от ищеца размер от 216,12 лева е в рамките на дължимото обезщетение, поради което предявеният иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД се явява изцяло основателен и следва да бъде уважен.

По отговорността за разноси:

При този изход на спора – частична основателност на исковете, право на разноси, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част, има всяка от страните. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца, съразмерно с уважената част от исковите претенции, следва да бъде присъдена сумата от 787,88 лева – сторени по делото разноси за държавна такса, депозит за ССЧЕ и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в размер от общо 150 лева – над минималния и под максималния, предвидени в чл. 37 от Закон за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалния му представител, изразяваща се в депозиране на искова и уточнителни молби, ангажиране на доказателства, участие в съдебното заседание, както и конкретната фактическа и правна сложност на делото, обусловена от броя и вида на предявените искове и на събраните доказателства. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника, съразмерно с отхвърлената част от исковете, следва да бъде присъдена сумата от 131,48 лева – разноси за адвокатско възнаграждение. Заплащането на последното в общия претендиран размер от 2 500 лева съдът намира за установено по делото с оглед отразеното в представения договор за правна защита и съдействие от 13.02.2023 г. (л. 112 от делото) плащане на уговореното възнаграждение в брой, в която част същият има характера на разписка, удостоверяваща заплащането му – арг. т. 1 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК на ВКС. При определяне на размера на следващото се адвокатско възнаграждение съдът прие за основателно релевираното от ищеца възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК да прекомерността му, като определи същото в размер от 2 000 лева, при съобразяване с минималния такъв, установен в разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлизащ на сумата от 1 045,68 лева, изложение вече мотиви във връзка с конкретната фактическа и правна сложност на делото, извършените от пълномощника на ответника действия, изразяващи се в депозиране на писмен отговор и процесуално представителство в съдебното заседание, от една страна, както и приключване на делото в рамките на едно открито съдебно заседание, без събиране на множество и разнородни доказателства, от друга страна.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Г. Д. С., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: [адрес] да заплати на [фирма] с Булстат: [булстат], със седалище и адрес на управление: [адрес] по исковете с правно основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **10 223,58 лева**, представляваща сума, получена от Г. Д. С. – чрез превод по сметка в хода на производството по изпълнително дело № [№]/2013 г. по описа на ЧСИ И.Ч. с рег. № [№] на КЧСИ и с район на действие Софийски градски съд, на отпаднало правно основание, която сума представлява ½ част от общо събраната в хода на изпълнителното дело, както и **сумата от**

216,12 лева, представляваща лихва за забава за периода от 28.04.2021 г. до 14.07.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 15.07.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 55, ал. 1 ЗЗД за разликата над уважения размер от 10 233,58 лева до пълния предявен размер от 10 958,20 лева или **за сумата от 734,62 лева**.

ОСЪЖДА Г. Д. С., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: [адрес] да заплати на [фирма] с Булстат: [булстат], със седалище и адрес на управление: [адрес], на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, **сумата от 787,88 лева**, представляваща сторени разноси по делото.

ОСЪЖДА [фирма] с Булстат: [булстат], със седалище и адрес на управление: [адрес] да заплати на Г. Д. С., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: [адрес] основание чл. 78, ал. 3 ГПК **сумата от 131,48 лева**, представляваща сторени разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба, пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____